

Glossa publicada en el Full Diocesà de Vic el dia 5 de febrer del 2012

El do de ciència / Romà Casanova, bisbe de Vic

D'entre els set dons de l'Esperit n'hi ha tres —el de ciència, el d'enteniment i el de saviesa— que podem anomenar intel·lectuals i que concorren més directament en la contemplació, la mirada profunda de la realitat. Amb el do de ciència entenem aquella acció de l'Esperit Sant en el cor del creient per la qual aquest jutja d'una manera correcta i encertada respecte a les realitats creades, en quant es refereixen a Déu.

L'Esperit Sant ens dona la virtut teològica de la fe i amb ella aquella «llum» que ens ajuda a intuir les veritats de la fe amb l'esplendor pròpia. La ciència que ens manifesta aquest do no és la ciència dels sabers humans, científics, filosòfics o teològics, sinó la ciència dels sants, que ens ajuda a mirar tota la realitat en relació amb Déu, la seva glòria i la seva voluntat amorosa i alliberadora.

L'objecte del do de ciència són totes les coses creades, en tant en quant ens porten a Déu. Una primera mirada a la llum de l'Esperit Sant ens fa veure la realitat, totes les coses visibles i invisibles, com a creació de Déu. La mirada agraïda que neix de la fe il·luminada per l'Esperit Sant ens fa descobrir el «do» de la pròpia vida i de tot el que ens envolta i que fa possible la vida dels homes en aquest món.

La mare dels set germans macabeus té en els seus llavis i en el seu cor aquesta afirmació de fe ben clara, amb la qual exhorta el seu fill petit a morir per la seva fe, com ja ho han fet tots els seus germans: *T'ho demano, fill meu, mira cap al cel i cap a la terra. Fixa't en tot el que s'hi troba i reconeix que Déu ho ha creat del no-res, i que el llinatge humà ha estat fet de la mateixa manera* (2Ma 7,28). Aquesta mirada de fe és font de vida i fortalesa per a aquella mare i els seus fills. La llum de la fe obre la porta a l'esperança, com ells confessen: *Esperem la vida inestroncable* (2Ma 7,36).

El do de ciència apareix de manera clara en la vida dels sants. Sant Francesc d'Assís tenia la mirada clara que li feia descobrir en totes les criatures germanes nostres que tenen una funció pròpia de glòria a Déu i de bé per als homes. El seu *Càntic de les criatures* és expressió clara i destacada d'això. També és expressió d'aquest do de ciència el que afirma sant Ignasi de Loiola en el «principi i fonament» dels seus *Exercicis espirituals*: «L'home és creat per a lloar, reverenciar i servir Déu, nostre Senyor, i mitjançant això salvar la seva ànima. Les altres coses sobre la faç de la terra són creades per a l'home, per tal que l'ajudin a aconseguir el fi per al qual ha estat creat.»

A més, el do de ciència ens ajuda a veure quines són les paraules i les accions més adequades per a ajudar el nostre proïsme per al seu bé espiritual. El do de ciència ha de ser demanat humilment per tots aquells que tenen la missió de vetllar pels seus germans: els rectors de les parròquies, els superiors de les comunitats, els confessors i directors espirituals, els catequistes i animadors de grups, els professors i els pares...